

[Jønson.]

skal straffe Institutionerne — eller de ledende Mænd, thi jeg kan da ikke tænke mig, at der er Tale om, at alle vor faglige Organisations Personer skulde kunne straffes. Vi har her i Landet ca. 412 000 fagligt organiserede Arbejdere. Det vil med andre Ord sige, at der ogsaa er nogle, der staar i det Parti, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen tilhører; jeg antager det. Det er en saa stor Mængde Mennesker, dette Lovforslag berører, at det forekommer mig, at man netop af den Grund skal være overordentlig forsigtig og først og fremmest maa undersøge, om der er Grundlag for en saadan Lovgivning her i Landet.

Jeg er overbevist om, med det Kendskab, jeg har til baade Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer, at et saadant Grundlag er der ikke. Og det saa meget mere, som de tre Institutioner, der netop skulde tages Hensyn til i denne Sag, nemlig Arbejdsgiverforeningen, de samvirkende Fagforbund og den faste Voldgiftsret, altsaa tre Institutioner, der har nøje Kendskab til hele dette Liv, har sagt: Vedtag ikke dette Lovforslag, thi det er ikke nødvendigt i dette Land. Er det ikke saaledes, at Rigsdagen paa alle andre Omraader tager Hensyn til Sagkundskaben? Jeg har opdaget dette i adskillige Tilfælde. Men her synes Venstre — jeg har opfattet det saaledes, at det er særlig Venstre — at være meget interesseret i at faa dette Lovforslag vedtaget. Det konservative Parti tror jeg ikke er det.

Naturligvis gaar det i denne Sag som i saa mange andre: Der føres Forhandling, man opnaar Enighed om dette eller hint i Forbindelse med noget andet, og paa den Maade fremkommer der maaske en lille kneben Majoritet — hvilket jeg haaber ikke skulde ske — for dette Forslag. Men lad os nu tænke os, at der paa Grund af disse Aftaler kommer et Flertal her i Tinget for dette Lovforslags Gennemførelse. Vil saa noget Medlem af Rigsdagen paatage sig et Ansvar, der rækker saa langt ud, til en 500 000 Medborgere? Vil Lovgivningen stille sig saaledes, at den ikke tager Spor af Hensyn til Sagkundskaben, saa, siger jeg, er vi langt ude i dette Land.

Den ærede Ordfører for Venstre har det Indtryk — og det blev for Resten ogsaa konstateret af det ærede Medlem Hr. Fraenkel —, at det er en Slags Geledder, at det er Soldater, der findes i Fagforeningerne. Hvad er det for noget? Der

er ikke noget mere demokratisk end en Fagforening. Hver Gang der skal tages en Beslutning, indbydes Medlemmerne til Møde; der kan jo være mange Tilfælde, hvor de ikke kommer alle sammen, og saa har man den Bestemmelse, at kan man ikke tage Beslutning paa et Møde, maa der indkaldes et nyt Møde, og de, der saa ikke møder, maa rette sig efter den Beslutning, der tages der.

Er det ikke rigtigt? Gælder ikke noget lignende i det ærede Medlems Foreninger? Jeg tror det. En Organisation er umulig, hvis man ikke kan tage en Beslutning. Har vi siddet og forhandlet med vore Arbejdsgivere om en Overenskomst, og vi har forelagt Medlemmerne den, og de har godkendt den, og Arbejdsgiverforeningen har godkendt den, er da ikke Medlemmerne forpligtet til at respektere, hvad der staar i den Overenskomst? Er det Meningen, at man vil ophæve Overenskomsterne paa den Maade, for saa er vi ude i en Tilstand, som ærede Medlemmer skal faa at se de daarlig selv vil være tjent med. Saa bliver det ikke Klasselov alene, men saa kan I være overbevist om, er der ikke langt til Klassekampen, hvis man vil den Vej ud.

Nej, Organisationslivet her i Landet er sundt og godt, og dets videre Udvikling skal man ikke søge at forhindre. Det har gjort Landet overordentlig godt ved at skabe os intelligente og dygtige Folk, hvor vi tidligere havde lige det modsatte.

Jeg vil derfor sige til det ærede Ting: Denne Sag vedrører i det mindste en 500 000 Mennesker; de lever i et Samfund, hvor Varepriserne bestemmes af Individier, som ikke rammes af dette Lovforslag; Arbejderen har kun sine Hænder, hans eneste Magt er hans Arbejde, og søger I at forhindre ham i at udnytte denne Arbejds-kraft, efterhaanden som Varepriserne stiger, saaledes at han stadig kan følge med baade kulturelt og økonomisk, begaar I en Forbrydelse mod Landet.

Handelsministeren (Stensballe): Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, det ærede Medlem Hr. Jønson nu, og jeg tror ogsaa andre ærede Medlemmer, har ment, at de skulde beklage mig, fordi jeg skulde føre dette Lovforslag frem. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til, at maaske andre skal staa op og sige det samme for at følge i de to Herrers Fodspor, og jeg vil derfor straks sige, at den Beklagelse kan jeg slet ikke modtage. Jeg finder og har altid fundet, at de Overgreb, som jo saa ofte